BESTSELER

vydavateľstvo

MICHAELA GALAMBOŠOVÁ

MANIPULÁTOR

ON JE VRAJ DOKONALÝ, ONA TO VŠAK NEVIDÍ

MANIPULÁTOR

MICHAELA GALAMBOŠOVÁ

Michaela Galambošová
Manipulátor
Copyright © by Michaela Galambošová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER
vydavateľstvo

ISBN: 978-80-969968-7-2

Príbeh je fikcia, akákoľvek podobnosť postáv či miest je čisto náhodná.

Venujem mame. Za povzbudenie,
dôveru a všetko ostatné.
Ďakujem. Bez nej by som tento
príbeh nedokončila.

Prvá kapitola

„Som náročný," pomyslel si Jozef, keď komponoval inzerát do ezoterického časopisu Hviezda. Zvolil si kategóriu Zoznamka, má predsa čo ponúknuť, a po tom, čo pustil k vode nepriebojnú tridsiatničku Zdenu, sa rozhodol, že šťastiu dopomôže sám a nič nenechá na náhodu. Nebude hľadať žiadnu chuderu, ktorej by išlo iba o majetok. Presne vedel, čo hľadá.

Ženu skromnú, poslušnú, tú, čo bude mať v úcte mužov a nebude mať problém po namáhavom dni pripraviť manželovi teplú večeru. Reči o feminizme ho iritovali. Veď dnešné dievčatá myslia len na drahú kozmetiku, svoju kariéru, a že nevedia pripraviť ani dobrú sviečkovú, je smutný dôsledok modernej doby.

V mysli sa mu vynoril obraz ideálnej rodiny, v ktorej vyrastal. Páčilo sa mu, ako si jeho otec Jozef vychoval mamu. Polievka musela byť vždy na sporáku, vrelá, otec neznášal prihrievanú. Mamu si od mala pamätal pri platni, ako nervózne pozerá na hodinky a varí polievku.

Otec robil na zmeny v miestnej továrni, no keď sa zastavil na jedno malé čapované, čas sa natiahol. Obed však nesmel vychladnúť. Mal právo na kvalitnú, domácu stravu po tom, ako osem hodín stál za pásom a robil zo seba šaša. Všetko pre to, aby zabezpečil svoju rodinu, ženu a štyroch synov. Bol hrdý na synov, k dievčatám by si cestu asi nenašiel. Synov od mala viedol k rodinnej hrdosti. Pudrák. To meno niečo znamenalo v malom meste na juhozápade Slovenska. Treba byť naň hrdý, neukazovať city, tie sú pre slabochov.

Neznášal, keď videl svoju ženu v tichosti plakať. Mu-

sel ju vychovať. Stačilo jej párkrát pocítiť ťarchu Jozefovej pravej ruky, aby vedela, ako sa má správať a kde je jej miesto. Ženy sú mrchy. Skúšajú, a preto ich treba dostať včas do správneho intervalu. Odtiaľ potiaľ. Pre pokoj v rodine.

Syn Jozef, najstarší a najmilovanejší, sa zrkadlil v otcovi. Chcel byť ako on. Nebojácny, tvrdý a hrdý. Jozef Pudrák junior. Keď otec jedol, mama stála za ním. Nedovolila si prisadnúť, zložiť unavené telo na stoličku, to by jej manžel bral ako prejav neúcty. Žena si má vedieť uctiť svojho muža. I v kostole tak hovorili. Mladému Jozefovi sa pri tejto spomienke rozlial úsmev na samoľúbej tvári. Ako to len sformulovať, aby sa mu ozvala žena, krehká, poslušná a jemná? I keď v posteli nemusí ležať ako vrece zemiakov. O tom mal tiež jasnú predstavu.

Vzal hárok papiera, nemal počítač a ani po ňom netúžil. Bol rád, že vedel pracovať s mobilom, ktorý nevyhnutne potreboval. Kedysi chodil volávať z telefónnej búdky na pošte, časom ju zrušili pre neefektívnosť. Musel si teda zaobstarať mobil. Počítač a internet bral ako stratu času. Radšej si zájde do prírody.

„Hľadám žienku, ktorá si nebude zakladať na statkoch svetských, ale na duchovnej kráse. S čistým a otvoreným srdiečkom. Som mladý, pohľadný muž, 33 rokov, 190 centimetrov, štíhlej postavy. Ak sa rada túlaš prírodou a zaujíma Ťa duchovno, máš do 28 rokov, ozvi sa. Budem rád."

Ani to tak nebolelo a za pár minút sa zrodil inzerát. Vložil ho do obálky aj so svojou spätnou adresou. Trochu ho škrelo, že na zverejnenie bude musieť čakať niekoľko mesiacov, ale zas, je to zadarmo a peniažky treba pošetriť. Inak svoj zrub nedostavia.

Eva sa ponáhľala na prednášku z ekológie a presne

podľa zvyklostí nestíhala. Na posteli sa kopila hŕba šiat, s ktorými sa v tento modrý pondelok nevedela stotožniť. Keď si naťahovala rifle, z úvah ju vyrušil Miro Žbirka. Chvíľku trvalo, kým si uvedomila, že si zmenila zvonenie a že to nie je zvučka telefónu spolubývajúcej, ktorú pre to, aká bola drobná s perličkovými zúbkami, nevolala inak ako Myška.

Tá sa vrátila pred slabou hodinkou, zatiahla špinavé červené závesy z ťažkého materiálu a zaspala právom preflámovanej noci. Pri pohľade na Myšku prešiel Evou nával emócií. Darmo, mala ju rada, bola to jej najlepšia priateľka, spoznali sa, spolu bývali tretí rok v malej neútulnej izbe internátu a vedeli navzájom o sebe viac ako kňaz pri spovedi. Vyzváňanie neprestalo. Otlčený mobil, na ktorého značku si nepotrpela, sa jej podarilo nájsť pod červeným tričkom.

„Ahoj, Janka, počúvam," ozvala sa zadychčane.

„Pamätáš sa na toho chlapa, čo som si s ním písala?" bolo počuť namiesto pozdravu.

„Hej, pamätám, no teraz nestíham, zavolám po prednáške," musela sa rýchlo rozlúčiť, zobrala zošit, do uší si strčila slúchadlá zeleného prehrávača (vyberala ho podľa obľúbenej pistáciovej farby, a nie podľa funkcie), ale ten sa preventívne vypol po pár minútach. Eva nemala ani čas, ani chuť to riešiť.

Čo sa týkalo bežných vecí, bola absolútne nepraktická. Od malička bola viac v oblakoch ako na zemi, rozprávala sa s vílami, vymýšľala si príbehy, rada kreslila. Z ničoho si dlho nerobila ťažkú hlavu, pretože myšlienky preskakovali jedna cez druhú, a spôsobovali tak slušný chaos v mysli ich majiteľky.

Ako utekala do školy, spomenula si na potenciálneho „muža života" kamarátky Janky. Jana jej prečítala všetky listy, v ktorých sa kvetnato vyjadroval o svojom

živote. Muž v Kristovom veku, voľný, vysoký, milujúci prírodu a podobné veci, asi ako každý, kto si dáva inzerát do Hviezdy.

Z listov pôsobil veľmi alternatívne: žiadna televízia, len príroda, masáže, duchovno a otvorené srdce. To otvorené a milujúce srdiečko bolo spomínané v každej druhej vete. Asi kardiak, uškrnula sa Eva. Jeho písmo bolo úhľadné, písmenká poukladané vedľa seba. Jana sa hanbila za svoj vypísaný rukopis, preto odpovede na listy písala na počítači. Muž sa rozvedenej Jane pochválil, že stavia alternatívny príbytok v srdci Slovenska a že mu ku šťastiu chýba len polovička, s ktorou by sa o tento raj na zemi delil.

Pri poslednej návšteve ukázala Jana Eve fotku tohto neuveriteľného muža. Fotka bola maličká, pravdepodobne z maturitného pozdravu, aj účes pasoval do doby Nežnej revolúcie. Chlap na nej určite nevyzeral zle. Evou prešla niekoľkosekundová vlna závisti. Žeby Jana stretla dokonalého muža? Prenikavé zelené oči, špinavý blond odtieňa myšacej farby a tie zuby! Sen každého stomatológa. Dokonalé, vybielené, rovné, ako z reklamy. Jeho výzoru však chýbala charizma, to fluidum, ktoré vie rozklepať nohy všetkým ženským bytostiam.

Eva nechcela Jane chlapa znechucovať, možno to spôsobila len tá fotografia, alebo zrnko závisti, ktoré sa v Eve usadilo a spôsobovalo výčitky svedomia. Skutočne jej dobrého chlapa priala, a hanbila sa za svoje skryté pocity. Nepoznala nikoho, kto by si dokonalého muža zaslúžil viac ako Jana.

Vydávala sa mladá, sotva dvadsaťročná, po dlhodobom vzťahu s dedinským krásavcom, futbalistom, ktorý bol za každý žart, no nepoznal svoje hranice. Jeho vtipy okorenené alkoholizmom ostali vtipné len pre neho samotného. Pre okolie boli vrcholom trápnosti a na Janke

ostávala hanba a súcitné pohľady. Po maličkej svadbe, kam Martinova sestra prišla v rovnakých šatách ako nevesta, už nebolo cesty späť.

Martin získal v Janke istotu, prestal sa snažiť byť normálny už aj pred okolím. Syna splodil proti Janinej vôli, začal míňať ťažko ušetrené peniaze, a keď ho v jeden večer našla spať vo vlastných výlučkoch, rozhodla sa odísť. Teraz je rok šťastne rozvedená, žije u mamy a hľadá muža svojich snov...

Na priechode, kým nenaskočila zelená, sa Eva zamyslela nad tým, ako dlho Jana komunikuje s novým objavom. Určite viac ako pol roka. Problémom bola vzdialenosť, fyzicky ich delilo dvesto kilometrov. Pán Dokonalý však týždenne pendloval medzi Viedňou a Rajom (na zemi), takže extra kilometre by nemali byť prekážkou pre skúseného vodiča. Párkrát síce mali naplánované stretnutie, ale vždy z toho zišlo. Jana sa s malým Lukášom nechcela trepať autobusom za mužom, ktorého ešte nepozná. Trvala na tom, že on by mal predsa prísť prvý. Patrilo by sa to.

S Evou boli vychované rovnako v dobrej viere na správneho chlapa, ktorý je galantný, otvára dvere a nežiada sex pred svadbou. Žena by pri hľadaní partnera nemala byť aktívna, aj Evina babka hovorievala, že dobrú kravu aj pri žľabe nájdu. Janka si síce Evinu babku vážila, ale už sa stihla prehrešiť proti babkinmu pravidlu. Už dávno nedúfala, že by ju niekto našiel u mamy, na dedine pri žehlení vysušenej bielizne.

Eva sa usmiala pri spomienke na túto dobrú, jednoduchú ženu so sedliackym rozumom. Tak dobre si žila, brala veci, ako prišli, a tvrdila, že len mladí si to vedia všetko tak pekne skomplikovať. Odpočíva už šiesty rok na malom cintoríne pod brezami.

Do učebne vošla desať minút po začatí prednášky.

Sotva počuteľne pozdravila okolie a hneď sa stratila v poslednom rade. Prednášku o trvalom permafroste počúvala na pol ucha, starý pán profesor postupne vyťahoval z igelitového vrecúška farebné kriedy a niečo písal na tabuľu. Nemenil intenzitu hlasu, a tak hnal všetkých prítomných do driemot. Vzduch v malej, tmavej a nevyvetranej miestnosti sa nedal zniesť.

Eva neznášala štipľavý zápach potu, zmiešaný s bioplynom, ktorý potichu vypúšťali driemajúci spolužiaci. Snažila sa aspoň zabaviť si myseľ, počítala minúty do konca prednášky. Ešte tridsaťsedem. Hárok papiera bol pomaľovaný motýlikmi a špirálami, no to jej zabralo len pár minút času. Vytiahla telefón nastavený v tichom režime a pokúšala sa prejsť cez deviaty level v tetrise, čo sa jej nepodarilo do konca prednášky.

Keď sa prepchala cez húf študentov, ktorí sa tešili z konca hodiny, už sa pred automatom na kávu vytvoril poriadne dlhý rad. Blokoval ho ich profesor, ktorý si zabudol okuliare, a tak dlhšie hľadal správny nápoj. Jeho hrdosť mu bránila prijať pomoc od sympatickej vysokej blondínky, ktorá stála hneď za ním.

Pred Evou stál spolužiak Martin, ktorý začal rozprávať o skriptách. Pomaly sa končil letný semester. Apríl bol tento rok výnimočne teplý, čo študentom pripomínalo, že je najvyšší čas začať myslieť na odovzdanie prác a na zháňanie skrípt. Ako aj pri ostatných predmetoch, tak aj aktuálne skriptá z ekológie boli podpultovým tovarom. V knižnici bolo dostupné vydanie zo sedemdesiateho tretieho, podfarbené jemnými vsuvkami o správnom svetonázore.

Dnes to na skúšku nestačilo. Kto mal šťastie alebo známosti, ten sa dostal k niekoľkokrát odkopírovanej kópii. V prítmí zafajčenej krčmy štvrtej cenovej si spoločne zvykli lúštiť prefotené písmenká a snažili sa prira-

diť k nim správny význam. Silná štyridsiatnička so zle odfarbenými vlasmi na nich zazerala, pretože nad jednou kofolou či malým „čapákom“ strávili celé hodiny. O nejakej veľkej tržbe sa nedalo hovoriť. Čašníčka však bola rada, že má akú-takú prácu, na úrade práce strávila jedenásť mesiacov. Konečne mala robotu, ale to, čo robila, ju vôbec nebavilo.

Eve sa dnes nechcelo medzi ľudí. Postála pred budovou školy, vypila kávu z automatu a vybrala sa smerom k internátu. Nemala náladu, hlava ju bolela a nad ničím sa jej nechcelo premýšľať, typický príznak predmenštruačného syndrómu. Spomenula si na Janu a vytočila číslo. Nech to má čím skôr za sebou, pretože bolesť hlavy sa stupňovala každým krokom.

Janin hlas sa z telefónu ozval po prvom zazvonení. Určite čakala na telefonát. Rozhovor sa začal klasickými frázami, kto sa ako má, ako je teplo, že už bude jar. Z Janinho hlasu bolo cítiť vzrušenie.

S niekým sa stretla. Volal sa Anton. Síce mal jazvu na tvári a vážil štyridsať kíl aj s príslušenstvom, ale že si s ním rozumie a že je konečne šťastná. Takto sa teda veci zvrtli. Eva mala radosť a v duchu opľula Janu pre šťastie, nech sa jej to podarí. Jana si spomenula aj na muža z listov. Vraj by podľa nej bola škoda nechať ho len tak na ocot. Od mesta, kde Eva študovala, boli jeho rodičia vzdialení len dvadsať minút autom.

Jana mala dobrý úmysel. Vedela, že Eva je momentálne sama, že sa tiež zaujíma o ezoteriku, takže by s týmto mužom mohla nájsť spoločnú reč. Keď jej naposledy volal, čo bolo asi pred týždňom, hneď mu ospevovala svoju dlhoročnú kamarátku Evu. Napadlo jej to aj zo zištného dôvodu – bolo jej ľúto, že len tak, zo dňa na deň, odsunula svoju listovú známosť na vedľajšiu koľaj.

Muža z rozprávania Eva zaujala, rád by sa s ňou

stretol osobne, a preto Janu požiadal o telefónne číslo. A Jana ho nechcela poskytnúť bez Evinho súhlasu. Teraz, na druhej strane Slovenska, aj telefónnej linky, napäto čakala na Evinu reakciu.

V prvom okamihu sa Eva urazila. Bolo síce pravdou, že bez vzťahu bola takmer dva roky, ale bola to jej osobná voľba. Necítila až takú potrebu viazať sa počas vysokoškolského života. Sem-tam na ňu prišla vlna smútku a túžila sa k niekomu pritúliť, ale s tou podmienkou, že si sama nájde vhodného partnera. Pri Janinom dohadzovaní sa cítila ako neschopná chudera, ktorej treba pomôcť, a to ju urážalo.

„Opováž sa mu dať moje číslo," slová prudko vyštekla do telefónu. Jana začala habkať, ospravedlňovať sa a presviedčať Evu, že to naozaj nemyslela zle. Eva od mala vedela naplno prežívať emócie. Príroda ju stvorila veľmi impulzívnou, málokedy si nechala priestor na spracovanie okolitých podnetov. Teraz bol čas zhlboka sa nadýchnuť a po počiatočnej, prudkej reakcii si to všetko znova premyslieť.

V hlave spájala fakty o tajomnom mužovi z listov, zdal sa jej lákavý, a tak pomaly samu seba presvedčila, že za jedno stretnutie vari nič nedá. Šálka nezáväznej kávy jej zo sebavedomia neuberie. Napokon sa s Janou dohodla, že môže pomôcť osudu a posunúť jej číslo neznámemu Jozefovi. Na oplátku jej bude referovať o každej správe a telefonáte, ktorý dostane. Aby ani Jana nevypadla z obrazu.

Evu to poriadne rozrušilo. Do hlavy sa jej dostal nový podnet, roj myšlienok sa nedal zastaviť. Ešte viac ju rozbolela hlava, ani ostré jarné slnko jej nerobilo dobre. Keď sa dostala do parku pred internátom, sadla si na ošúchanú lavičku a z tašky vylovila fľašu s vodou. Po pár glgoch jej bolo lepšie.

Zrazu zazvonil telefón a Eva sa pozrela na displej, ktorý ukazoval neznáme číslo.

„Prosím,“ hlas jej preskočil o oktávu vyššie.

„Ahoj, Eva. Tu je Jozef.“

Keby len vedela, čo ju čaká, tak to číslo nikdy, ale nikdy nezdvihne.

Druhá kapitola

Jozef si prečítal esemesku od Jany a na účtenku z benzínovej pumpy si poznačil telefónne číslo neznámej Evy. Ťahalo sa cez položky benzín a čokoládová tyčinka. Jozef si uvedomoval, že cukor je pre organizmus čistý toxín, no keď si občas dá, tak mu to neublíži. Odkašľal si, v aute si prestavil spätné zrkadlo tak, aby mohol sledovať svoj výraz pri rozhovore. Mal rád všetko pod kontrolou. Niekde čítal, že keď sa človek pri telefonáte usmieva, vycíti to aj druhá strana, a rozhovor bude plynúť oveľa ľahšie.

„Prosím," ozvalo sa z druhej strany slúchadla.

„Aaahoj, Evuľka. Tuná je Jozef. Určite ti o mne Janka rozprávala."

Evu v prvom momente oblial studený pot. To oslovenie od mala neznášala, vždy sa jej rýmovalo s detským označením pre ženskú vagínu.

„Ahoj, som Eva. Hm, spomínala ťa," odpovedala, stále trošku zmätená.

Jozef si vydýchol. Cítil sa silnejší, uvoľnil sa, ešte raz sa usmial na seba a veselo pokračoval ďalej. Započúval sa do vlastnej melódie hlasu a začal rozprávať o veciach, ktoré má rád, čo ho teší, ako si predstavuje život. Mal pocit, že každým nádychom v ňom narastá nečakaný príval energie, priam mal chuť uletieť.

Eva, jeho nedobrovoľná poslucháčka, však tieto pocity neprežívala spolu s ním. Počúvala jeho hlas. Znel nepríjemne, piskľavo, vôbec sa jej nehodil k predstave charizmatického chlapa. Na mužoch jej imponoval hlboký zamatový hlas, s ktorým by jeho nositeľ mohol

pokojne prečítať celý telefónny zoznam, a vôbec by to neprekážalo. Pri tej predstave si zasnene povzdychla.

S Jozefom volala takmer pol hodiny, často kontrolovala čas na telefóne, a keď zmeškala pár slov, tak jej ani neunikla pointa. Jozefov dlhý monológ popretkávala občasným zamrmlaním, a krátkymi odpoveďami typu áno – nie. Asi necítil potrebu sa dozvedieť o nej niečo viac.

Eva sa znechutene uškrnula, pretože bola presvedčená, že rozpráva veľa, i v detstve jej to bolo vyčítané. Na základnej škole ju učiteľka nechcela vyvolať, stále sa hlásila, na všetko mala svoj názor a veľmi rada ho prezentovala širokému okoliu. A teraz počúva muža, ktorý ju ani nepustí k slovu. To jej volá pre to, že sa nemá komu vyrozprávať? Nič o nej nevedel, až na pár informácií, ktoré mu Jana poskytla. To bolo zlé, že sa nezaujíma o jej svet.

Jozef sa skutočne snažil byť milý a veľmi chcel zapôsobiť. Seba opisoval ako veselého človeka milujúceho všetko a všetkých navôkol. Už niekoľko rokov robil vo Viedni maséra, tam vlastnil byt, v ktorom prespáva dve až tri noci, a potom sa vracia naspäť do Raja, kde stavia svoju vysnenú drevenicu. Sťažoval sa, že je to veľmi náročné, nebyť zakotvený a sústavne sa premiestňovať, ale že to robí rád a z dobrého a čistého srdiečka.

Vec, ktorú Eva neznášala. Zdrobneniny. Je to milé pri malých deťoch, alebo pri čerstvých zaľúbencoch. Ale s dospelým, cudzím človekom jej to nejako nešlo dokopy. Jozef do viet zakomponoval slová ako zlatko, miláčik, ktoré počas rozhovoru naberali na frekvencii. Najprv akoby skúšal, ako na to oslovenie Eva zareaguje. Keď sa k tomu nevyjadrovala, dávkoval ho s čoraz väčšou smelosťou a elánom.

Eve išla naďalej prasknúť hlava a hnevala sa na seba,

prečo je na muža, ktorého ani nepozná, taká nabrúsená. Snažila sa byť milá, vnímať ho naplno, precítiť dušou to, čo hovorí, ale vôbec sa jej to nedarilo. Nekrivdí mu?

Ozvali sa v nej výčitky svedomia. Väčšinou dala na prvý dojem, no ten z Jozefa bol strašný. Namyslený, egoistický narcis. Každá jeho veta sa začínala „Ja“. V Eve sa začal vnútorný boj, ktorý nemala chuť analyzovať. Možno je iný, ako pôsobí. A ten jeho nesympatický hlas? Však za to nemôže, ten si nevyberá. Možno je len zle naladená pre silnú bolesť hlavy. Túžila si ľahnúť a vstať až na druhý deň.

„Dobre, dobre, Jožo,“ skočila mu do reči, keď začal dopodrobna opisovať panenskú prírodu v okolí Raja. Jozef to vzal doslova, opisoval kameň po kameni. Bolo by hriechom niečo vynechať.

„Zlatko, nevolaj ma tak, ľudkovia blízki mojej duši ma volajú Jožko.“

Eve skoro zabehol dúšok vody, keď počula tieto slová. Dokonca aj chlpy na chrbte sa jej postavili, to oslovenie jej vôbec nešlo do úst, a tak si ho upravila na Jozef.

Minúty ubiehali a Eva zamerala svoju pozornosť na nepoetickú potrebu vylučovania. Od rána pila veľa vody a takmer jej išiel prasknúť močový mechúr. Jozef si však nedal skočiť do reči, rozprával a rozprával, už ho takmer nevnímala. Bez rozlúčky položila telefón. Tento muž z nej vysal posledné zvyšky energie.

Jozef si poklepkával po volante, zasnene hovoril o kurze reflexnej terapie, ktorý chcel robiť po skolaudovaní svojej vysnenej drevenice. Po chvíli si všimol, že vraví do hluchého telefónu.

Asi spadol signál, pomyslel si a okamžite vytočil Evino číslo. Majú si toľko toho povedať.

„Niečo si zabudol?“ ozvala sa nepríjemným tónom. „Musím končiť, mám ešte nejaké povinnosti a naozaj

ma bolí hlava,“ hanbila sa priznať, že musí ísť cikať, i keď je to obyčajná činnosť, ktorej sa žiaden človek nevyhne.

„Zlatko, len pokoj. Pozri, ako vonku krásne svieti slniečko, aj vtáčiky sa nám začínajú ozývať o slovo. Nepila si náhodou kávu?“ nedal sa odradiť.

Eva potvrdila, že kávu už mala, je dobrá na jej nízky tlak. Po tomto priznaní nasledovala desaťminútová prednáška o škodlivosti kofeínu na ľudský organizmus, a ak si Eva pridávala do kávy mlieko, tak to už bolo podľa Jozefa čisté zúfalstvo. Keby si radšej vychutnala fantastický Jožkov čajíček, tak by jej hneď bolo lepšie.

Toto je tvoje ďalšie mínus, pomyslela si. Neznášala, keď ju niekto poučoval. Vlastne, to nikto nemá rád.

Nechápala, aká sila išla z tohto človeka, no niečo jej bránilo druhýkrát položiť telefón a jeho kontakt si uložiť pod menom Nedvíhať. Myšlienky zaodel do celého roja slov, ale ona každým pórom tela vnímala, že toto nie je správna cesta. Niečo jej však zabránilo otočiť sa hneď na začiatku tejto nezmyselnej epizódy. Hovor sa jej podarilo ukončiť až v izbe, vybila sa jej batéria, a tak ukončila Evinu siahodlhú dilemu.

Jozef sa márne pokúšal vytáčať Evino číslo. Na druhej strane linky sa ozvalo informačné hlásenie: „Číslo, ktoré voláte, je momentálne nedostupné. Voľbu opakujte neskôr, prosím.“ Skúšal a skúšal, opakovane, v 10-minútových intervaloch.

Počas pokusov sa pohol z parkoviska a vydal sa smerom k rodnému bydlisku. S mamou nehovoril zopár dní, bol zvedavý, čo má nové. Minulý týždeň sa sťažovala na závraty a búšenie srdca, tak ju poslal k internistovi do okresného mestečka. Sám bol zvedavý, ako dopadli výsledky. Na zadnom sedadle ležala športová taška, plná špinavej bielizne, o ktorú sa jeho matka vedela

s láskou postarať. Už dvanásť rokov používala ten istý prášok aj aviváž. Jozef mal rád túto vôňu domova, ktorú si so sebou prinášal do zahraničia.

Mama sa o Jozefa starala, aj z lásky, aj z povinnosti, bála sa mužovho hnevu. Všetko vyžehlila, dokonca aj ponožky a trenírky, pretože Jozef sa zvykol sťažovať, že neožehlená bielizeň mu spôsobuje zapareniny na zadku.

Eva si dala rýchlu sprchu v internátnych nehygienických sprchách, kam by bosou nohou nevkročil ani najväčší odvážlivec. Voda bola vlažná, odtok sa sústavne upchával, a tak okolo Evy plávali chumáče vlasov spolubývajúcich asi aj z minulého semestra. Sem-tam síce vkročila do kúpeľne upratovačka, ale umyla ju vodou bez saponátu, ktorú použila na všetkých dvadsať izieb na poschodí. Lenka z izby oproti ju pristihla, ako si dáva do igelitovej tašky čistiace prostriedky určené práve na udržanie poriadku. Asi sa viac zídu doma, čo je neodmysliteľná slovenská mentalita. Čo nie je pripútané, tak to dostane nohy. A o chvíľu aj iného majiteľa.

Keď bola Eva čerstvou prváčkou, doniesla osemkusové balenie toaletného papiera a s dobrou vôľou ho nechala na záchode. O hodinu ho už nebolo. Tak skončilo aj mydlo, uteráky, takže všetko radšej nechávala v izbe. Keď prišla návšteva, vtisla jej do ruky košík s hygienickými potrebami.

Eva si zabalila mokré vlasy do uteráka a v žltom župane potichu vošla do izby. Myška ešte spala, nechala teda zatiahnuté závesy a konečne si ľahla. Verila, že kvalitný, hlboký spánok ju osvieži, a získa tak nadhľad nad nečakanými udalosťami.

Zobudila sa, až keď bola úplná tma. Rádiobudík na nočnom stolíku ukazoval 19:33. Eva si uvedomila, že

spala skoro tri hodiny. Aj bolesť hlavy odznela.

Myška sedela na posteli, pozerala nejaký film na počítači so slúchadlami, aby nevyrušovala svoju spolubývajúcu. Usmievala sa, bola celá ponorená do deja. Krátke kučeravé gaštanové vlasy jej neposlušne padali do tváre, takže si ich každú chvíľu z nej odhŕňala. Chlapi z nej šaleli. Asi si neuvedomovala, aká je prirodzene pôvabná.

Zrazu otočila hlavu a všimla si, že Eva už vstala.

„Ahoj, Ev. Už si hore? Sme sa dnes ani nevideli," usmiala sa a ponúkla Eve olúpanú mandarínku. Eva si s vďačnosťou vzala.

„No, dnes som mala deň. Neuveríš, s kým som volala." Eva jej v krátkosti vyrozprávala celý priebeh rozhovoru. Myška nebola schopná slova, len sa nekontrolovateľne smiala. Na záver len skonštatovala: „Neverím, že niekto taký existuje. Chceš sa s ním nebodaj aj stretnúť?"

Eva sa zdesene pozrela na svoju spolubývajúcu. Jasné, že nechcela. Ale červíček pochybností sa v nej zahniezdil, a preto v mysli úplne nezavrhla tento nápad. Pred Myškou sa to však hanbila priznať. Spomenula si na vypnutý telefón, dala ho na nabíjačku a podľa prichádzajúcich správ zistila, že Jozef sa jej pokúšal dovolať 28-krát. Naposledy tesne pred šiestou. Čakala, že hneď, ako mu príde správa o jej dostupnosti, zavolá. Nestalo sa tak.

Asi je urazený, pomyslela si Eva. Bola presvedčená o tom, že sa Jozef dovtípil, že telefonát s ním u nej nezanechal presne taký dojem, ako očakával, a že už nikdy nezavolá. Pomaly sa začala uvoľňovať, vracala sa do svojho života a Jozefa vypustila z hlavy.

V utorok ráno tesne po ôsmej ju však zobudilo vyzváňanie telefónu. Kým si uvedomila, čo sa deje, a zdvihla, prešla hodná chvíľa. Volajúci na druhej strane bol vytr-

valý a nezložil. Eva zahundrala pár nezrozumiteľných slov do telefónu.

„Zlatko, čo nedvíhaš?“ z druhej strany sa ozval Jozefov hlas.

„Vieš, je osem hodín a škola sa mi začína až o jedenástej.“ Eva nemohla uveriť, že ju zobudil.

„To Jožko je hore od pol šiestej. Zahral si na fujarke, vybehol na čerstvý vzduch, pocvičil a vypil si čajíček.“ Premýšľala, či oslovuje menom sám seba, alebo vraví o svojom prirodzení.

„Včera som ti už nechcel volať, vieš, mám voľné minúty od ôsmej do šiestej, tak to chcem využiť, aby sme sa lepšie spoznali.“

Jozef bol naozaj dobre oddýchnutý, matkine výsledky neboli až také zlé, dobre sa vyspal vo vyvetraných perinách naplnených husacím perím. Stál na balkóne, oblečený len v ľanových nohaviciach, a vystavoval sa čerstvému jarnému vzduchu. Veril, že posilní svoju imunitu. Snažil sa byť stále dobre naladený, i keď v minulosti mal problémy s vnútornou agresivitou. Často vybuchol, no dal sa na duchovnú cestu a veril, že mu to pomohlo nájsť vnútornú rovnováhu.

Eva opäť počúvala jeho kvetnaté monológy o šťastí a pravých ľudských hodnotách, ktoré sa jej podarilo prerušiť, až keď si zaliala kávu. Urobila to schuti aj naschvál, nech Jozefa trochu podráždi. Opisovala mu vôňu tureckej kávy, ktorá jej pripomínala detstvo. Mama varievala vodu v otlčenom čajníku s čerešňami, ktorý sa vtedy našiel v každej poriadnej komunistickej domácnosti.

Milovala vôňu, ktorá sa šírila kuchyňou. A čajník tak nezabudnuteľne pískal. Už je však dávno nahradený rýchlovarnou kanvicou.

Pokúšala sa Jozefovi vysvetliť, že ju teší jeho záujem,

ale že má svoje povinnosti. Jozef sa nedal. Vymenoval zoznam vecí, ktoré ho čakajú: cesta do Raja, majstri mu majú prísť zamerať okná, tak musí prísť včas. Ešte aj studňu chce prekopať. Eva sa veľmi nevyznala v stavbárskych veciach, no to, že nepochopil, že nevolá vhod, ju vytočilo. Ešte sa nepoznajú, a už si na ňu nárokuje.

„Naozaj nemám kedy," povedala ostrejšie, ako plánovala.

„Evuľka, nemusíš sa rozčuľovať, nechajme to tak, ale v sobotu idem cez Nitru, mohli by sme sa stretnúť osobne, čo povieš? Začína byť pomaly teplučko, môžeme spoločne vybehnúť na malú prechádzku, kde sa budeme kochať prírodou." Jožo sa snažil zachrániť situáciu, hlas mu znel milo, no hánky prstov mu obeleli od prisilného stláčania kovového zábradlia.

Eve opis romantického rande znel ako úryvok zo Strážnej veže. Čudovala sa sama sebe, ale súhlasila.

„Zavoláš mi vopred? Aby som sa vedela zariadiť. Zatiaľ sa maj pekne."

Položila telefón. Keď nedokázala správne argumentovať, zvolila ústup, i keď to pre ňu nebola vždy najšťastnejšia voľba. Dôsledky na seba nenechali dlho čakať.

Evino vnútorné rozpoloženie nebolo nijako slávne. Nevedela, či sa má začať tešiť, alebo strachovať, a to ju zneistilo. Dni do konca týždňa sa lenivo vliekli a to jej na vnútornom pokoji vôbec nepridalo. Myseľ pracovala na plný plyn, v duchu si prehrávala rôzne scenáre víkendu, od lásky na prvý pohľad, až po úplnú katastrofu. Zvažovala, čo si oblečie, aby zapôsobila. Driemala v nej podstata ženy, ktorá prahla po komplimentoch a uznaní.

Vedela, že sa nemusí obávať toho, že by s Jožom

nenašla spoločnú reč. Už zistila, že pri ňom moment trápneho ticha určite nehrozí. Už aby to mala za sebou. V minulosti zažila len raz rande naslepo a bola to hotová katastrofa.

Vyše mesiaca si vymieňala maily s Fedorom, mužom, ktorý miloval písanie. Slová, ktoré spájal do viet, jej dlho ostávali v podvedomí, a keď sa vyplavili na povrch, zanechávali úsmev na tvári. Bol poslom dobrých správ, v hovorovej reči poštár, vedel pútavo zachytávať príbehy bežných smrteľníkov, opustených stareniek, drzých pubertiakov, i čudákov, ktorým doručoval poštové zásielky. Eva sa vtedy nedočkavo tešila na stretnutie. V písomnej komunikácii pôsobil priam nadpozemsky, zástanca zdravého životného štýlu, čítal veľa kníh, vedel trefne zareagovať na akúkoľvek tému. Mali ísť spoločne na koncert jednej nitrianskej skupiny.

Stretli sa v parku, na mieste, kde prebiehala drvivá väčšina všetkých rande naslepo. Presne pri fontáne. To je neutrálna pôda. Fedorov výzor ju mierne sklamal, bol malý, zavalitý, vlasy stratil asi krátko po puberte. Hneď pochopila, prečo nechcel poslať fotografiu. Verila, že jeho vnútro ten výzor vykompenzuje.

Nebolo to tak. Fedor bol stopercentným protikladom toho, čo tvrdil. Negoval absolútne všetko. Eve vyfukoval cigaretový dym priamo do tváre, mal zábavu z toho, že cigarety sú zdravotného charakteru. Keď začal rozprávať o tom, že prepije polovicu výplaty, pretože má rád veľa dobrého, kvalitného vína, vytratila sa medzi davom ľudí, ktorí prišli podporiť slovenskú produkciu, a už jej nebolo.

Fedor jej i naďalej posielal pekné správy, ale ďalšie stretnutie sa už nekonalo. Preto sa v nej i dnes miešali obavy a očakávania. Každé prvé rande nesie v sebe i štipku trápnosti, ktorá sa znásobuje tým, že ide o dvoch

úplne neznámych ľudí. Len nech je už sobota.

Jozef upratoval svoj prenajatý byt v okrajovej časti Viedne. Všetko v ňom malo svoje miesto, systém. Bol pedant, i sošky vo vitríne boli usporiadané podľa veľkosti. Mal chvíľu čas, masírovať bude až podvečer, tak chcel využiť plodne každú voľnú minútu. Nerád márnil čas ničnerobením. Eve poslal zo dve esemesky, reagovala na ne stroho, nejako jej vypisovať nechcel, zo zahraničia je to drahšie.

Uvažoval, čo prinesie na prvé stretnutie. Rozmýšľal nad kvetmi, no vo Viedni nie sú lacné, tak ten nápad zavrhol. Pri upratovaní naďabil na malú sošku Budhu, tej sa ľahko vzdá. Spokojne ju zabalil do darčekového papiera a položil na okenný parapet. Nesmie ju zabudnúť.

Eva namáhavo otvorila zalepené oči, podarilo sa jej zaspať až nad ránom. Cítila sa podobne ako dieťa, ktoré nevie zaspať od nedočkavosti, pretože sa blížia Vianoce. Pozrela na kalendár, ktorého kúpou podporila liečbu onkologických ochorení. Nastala dlho očakávaná sobota. Internát stíchol, študenti naplnili cestovné tašky špinavou bielizňou a prázdnymi zaváraninovými pohármi a nasadli do preplnených autobusov.

Otvorila okno a do izby pustila príjemný, čerstvý jarný vzduch. Zhlboka sa nadýchla a zaumienila si, že celý deň venuje len oddychu a skrášľovacej procedúre. Upratovať sa jej nechcelo a najmä potrebovala byť vo vnútornej pohode.

Umyla si vlasy, dala si zábal a vytrhala obočie. Nechcela v Jozefovi vyvolať spomienku na súdruha Brežneva. Neznášala to. Kedysi jej kamarátky vraveli, že na tú bolesť sa dá zvyknúť, ale u Evy to neplatilo. Vždy jej vyšli slzy a kotúľali sa jej po tvári.

Natrela sa telovým mliekom, behala nahá po izbe, nikomu to prekážať nemuselo. Ostala sama, tak si to vychutnávala. Vlasy si vyfúkala a natočila na veľké natáčky. Nechty si nalakovala jemným, ružovým lakom, nechcela to prehnať, nech nepôsobí vulgárne. Oblečenie už mala nachystané a prehodené cez stoličku. Čierne rifle a zelené tričko. V tom sa cítila najlepšie.

Opäť sa pozrela na hodinky. Pol tretej. Voľajako sa premotala cez polovicu dňa. Vnútorná nervozita ešte neprestala. Zapla si teda počítač a pozerala najnovšiu epizódu z Dva a pol chlapa. Nemohla sa sústrediť na dej, a tak sa nervózne prechádzala po izbe.

Dočkala sa. Zazvonil telefón a Jozef jej oznámil, že o desať minút bude na parkovisku pred internátom. Eve sa hneď pri tých slovách na hrudi vyhádzali červené fľaky, ktoré sa objavili vždy, keď bola nervózna. Ten pohľad ju znepokojil. Rýchlo si zobrala zo skrine hrubší sveter a vybehla von.

Muž jej snov zaparkoval svojho malého forda na poloprázdnom parkovisku. Rukami si prehrabol vlasy, zo zadnej sedačky zobral čakajúceho Budhu. Eva si už pri prechádzaní cez cestu všimla auto s rakúskou poznávacou značkou. Jozefovu postavu osvetľovala pouličná lampa, ktorá zvýraznila siluetu vysokého, vyšportovaného muža. Mal pevný postoj, stál vystretý ako svieca. V ruke niečo držal.

Pristúpila bližšie, Jozef mal na sebe svetlé rifle, bielu bundu, rozopnutú, hoci vonku bolo chladno. Pod ňou mal svetlomodré tričko s fajkou na hrudi. Stretli sa im pohľady. Jozef bol milo prekvapený. Eva na prvý pohľad zodpovedala jeho predstavám: drobná dievčina, s dlhými, ryšavými vlasmi. Pôsobila milo.

„Ahoj, Evuľka, tak si prišla? Ja som Jožko, teší ma. Toto je pre teba.“

Priskočil k nej a dal jej jemnú pusu na líce, do rúk strčil malý balíček. Stále sa usmieval, Evin úsmev pôsobil skôr placho. Necítila sa sama sebou. S trasúcimi rukami rozbalila darček a uvidela gýčovitú sošku, ktorá dokonca vyhrala nad ružovým porcelánovým slonom, ktorého dostala na jedenáste narodeniny od svojej najlepšej kamošky. Zo zdvorilosti poďakovala.

„Poďme sa prejsť niekam do prírody. Nemám chuť na ľudí, mám ich dosť v práci, a lepšie sa spoznáme pri vibráciách matičky Zeme," navrhol Jozef, ktorý nevedel z Evy spustiť oči. Prepaľoval ju ako röntgenové lúče, jeho pohľad bol silný, až nepríjemný, takže Eva bola nútená odvrátiť tvár.

Dostala možnosť výberu vhodnej lokality. V mysli si prehrala dokumentárny film s prírodnými ťahákmi historického mesta. Zobor, hlavnú atrakciu, zamietla. Často tam stretla viac ľudí ako v obchodných centrách. Najmä v nedeľu a vo štátne sviatky, keď si rodinky s malými krpcami plnili svoju povinnosť navštíviť prírodu a zanechať za sebou stopy v podobe použitých obalov z paštét, cukríkov a sladkých nápojov, to bolo na nevydržanie. Rozhodla sa pre intimitu vrchu Kalvárie. Väčšinou tam stretla len samu seba a nekonečný vietor.

Na vŕšku boli umiestnené jednotlivé zastavenia krížovej cesty. Neskôr sa to Eve uložilo v spomienkach ako symbolika vzťahu s Jozefom. Utrpenie.

Chcela ho zobrať na miesta, ktoré má rada, deliť sa s ním o svoje vnútorné pocity. Bola zvedavá, aký dojem v ňom posvätné miesto zanechá. Zvykla sem chodievať najmä s Myškou počas skúškového obdobia, keď si často nabalili vodu a desiatu, vyvalili sa na deku a počas opaľovania sa pokúšali čo-to naučiť. Výsledok nebol svetoborný, ale aspoň vypadli z prítmia internátnej izby, kde bývali.

Jozef nemal chuť na prechádzku, ktorá viedla na druhý koniec mesta. Zabrala by zhruba pol hodiny rezkou chôdzou, čo je zbytočné, a preto, ako prírodný typ, ktorý odmieta všetky výdobytky modernej doby, sa rozhodol, že najrýchlejšie sa tam dostanú autom. Eva si povzdychla a pristúpila k strane spolujazdca. Čakala, že jej Jozef otvorí dvere. Keď uvidel, že tam stojí, hneď pochopil, čo od neho očakáva, a vzbúrila sa v ňom krv.

„Nech si nemyslí, že budem okolo nej obskakovať." Otvoril dvere vodiča a bez slov naštartoval motor. Mal rád svoje auto, jeho zvuk, dokonalú čistotu. Palubná doska sa leskla, ani zrniečko prachu by sa neodvážilo na ňu spadnúť. Eva prevrátila oči, otvorila si dvere a zavrela za sebou. Jozefovo telo sa naplo ako tetiva. Zaškrípal zubami.

„Zlatko, však nebúchaj tými dverami," jedovato vyrazil zo seba.

Evine líca po týchto ostrých slovách chytili červeň dozretých jabĺk. Cítila sa zahanbená a ponížená ako malé dieťa. Takéto správanie naozaj nečakala. Nebola si vedomá toho, že by prisilno zavrela dvere. V mysli už vystupovala z auta a smerovala naspäť k internátu. Bola však príliš šokovaná na to, aby konala.

On sa spokojne usmial, najdôležitejšie je predsa vopred si určiť pravidlá a hranice. Ona sa bála čo i len pohnúť, v aute sedela potichu a čakala, kým sa dostanú cez všetky križovatky na druhú stranu mesta. Jozef bol nervózny šofér, za volantom robil prudké pohyby, striedavo rázne stláčal brzdový a plynový pedál. Evu poriadne nadhadzovalo. Bola rada, že cesta bude trvať len pár minút, keby mala s Jozefom cestovať dlhšie, asi by vracala.

Ticho nadával na nepríjemných vodičov a neprehľadné križovatky. Jazdu za volantom bral ako nutné zlo,

pomocou ktorého sa dá presunúť z bodu A do bodu B. Upokojil sa, až keď sa mu podarilo zaparkovať auto pod mohutnou lipou. Počkal, kým jeho fešná študentka vystúpi, a zo sedadla spolujazdca starostlivo pozbieral popadané ryšavé vlasy. Nahodil nacvičený úsmev profesionálneho maséra s pocitom, že je všetko v poriadku.

Pomaly začali vystupovať na kopec. Jozef mal rád rýchle, svieže tempo, veď času a peňazí nikdy nie je dosť. Eva bola oproti nemu naozaj maličká a nedokázala ísť míľovými krokmi. Vnútorne bola presvedčená, že toto má byť rande, prechádzka, nie šprint. Rada si vychutnávala prírodu a vnímala veci vôkol seba. Naschvál postávala, upozorňovala na jednotlivé zastavenia, a tak sa Jozef, i keď nerád, musel prispôsobiť jej tempu. Rozprávali sa o téme, ktorá ich oboch spájala. Alternatívna medicína, rôzne druhy terapie, návrat ľudí k prírode.

Eva spomínala, prečo sa rozhodla študovať práve ekológiu, i to, ako v 21. storočí začal ľudstvo naplno valcovať farmaceutický priemysel. Jozef počúval na pol ucha. Skôr potreboval vypočuť, podeliť sa s vlastnými skúsenosťami. Dosť ľudských problémov a názorov si vypočul pri pravidelnom masírovaní. Preto Eve skočil do reči.

Odsúdil antibiotiká a zdôraznil, že v jeho domácnosti nikdy nechýba cesnak, cibuľa a čerstvý zázvor. Ešte má kladný vzťah k jednej terapii, no tú sa rozhodol Eve priblížiť až neskôr. Potravu volil skôr jednoduchú, slovenskú: kapustu, fazuľu, zemiaky a šošovicu. Mäso len príležitostne, aspoň tak to prezentoval.

Počas rozhovoru sa Eva snažila zapojiť a reagovať na jednotlivé témy, ale každý názor, ktorý sa čo i len trochu vymykal predstave o Jozefovom dokonalom živote, nebol prijatý, bol znevážený a zakopaný pod čiernu zem. Jozef bol rád, že môže Evu poučiť. Veď je taká mladá a neskúsená.

„Skúšam sa otužovať. Každé ráno si dám studenú sprchu a potom sa do sucha poutieram," pochválila sa Eva. Jozefovi začalo trhať vonkajším kútikom pravého oka. Krútil hlavou, veď sa chváli takou sprostosťou!

„Evuľka, to nie je dobré. Lepšie je bosá do prírody vybehnúť, tam nabrať energiu, to ťa vzpruží ešte viac."

Eva si to nevedela z praktických dôvodov celkom dobre predstaviť. Nelákala ju predstava, ako behá bosá po internátnom trávniku, ktorý pravidelne zavlažovala polovica mužského osadenstva. Pri tomto obraze sa zasmiala.

Jozef si úsmev vysvetlil ako súhlas so svojím názorom. Bol spokojný. Pokračovali v družnej debate, či skôr v Jozefovej samovrave. Kým vyšli na kopec, Jozef sa vytočil iba raz, a to nad tým, prečo Eva nevarí lipový čaj presne šesť minút, ale iba štyri.

Mal svoje detaily, na ktorých postavil fungovanie vesmíru. Každá vec či činnosť bola vyhradená limitmi a odporúčaniami, asi máločo v živote vykonal spontánne. Eva si matne spomenula, že podobné príznaky mal Monk, ktorý trpel určitým psychickým ochorením, len si nevedela spomenúť, čo to presne bolo. Myšlienkami sa opäť dostala do svojho vnútorného, bezpečného sveta, kde si opakovala naučené afirmácie.

Posadili sa na kameň. Bol široký, pokrytý jemným machom, a určite bol svedkom rôznych stretnutí. Eva si cez ramená prehodila sveter, večery boli ešte dosť chladné. So záujmom sledovala Jozefov profil. Vyzeral ako Adonis. Sedel nepohnute, vystreto, mal absolútnu kontrolu nad tým, ako vyzerá a pôsobí.

Otvoril ústa a pokračoval v načatej analýze svojej osobnosti. Pozrel na Evu, určite nemôže ponúknuť toľko, čo on, no bola celkom pekná. Veľké pery, dlhé vlasy, prsia tak akurát, vari bude mať možnosť časom bližšie

preskúmať jej postavu. Musel sa sústrediť, aby mu myšlienky nešli neželaným, erotickým smerom. Nedobrovoľný celibát držal už pár mesiacov a vzrušenie by sa ťažko zakrývalo.

Eva si spomenula na predstavu, ktorú v sebe nosila už tak dlho, že si nepamätala, kedy sa v nej zrodila. Bola to predstava o mužovi, ktorý pretne jej životnú cestu, a ďalej budú kráčať spolu. Nebola to romantická predstava v pravom zmysle slova, ale Evino srdce po nej pišťalo. Keď zavrela oči, videla sa pri silnom a svalnatom partnerovi, ktorý bude rád rúbať drevo a nosiť vodu zo studne. Bude voňať prácou svojich rúk a živicou. Vykašľali by sa na civilizáciu, smog a klimatizované priestory. Žili by v malom, drevenom zrube, ktorý by naplnili láskou, deťmi a bylinkami.

Eva bude vychovávať kŕdeľ ryšavých detí, ktoré by viedla k láske k duchovným princípom, stvoreniu a celej prírode. Potraviny by si dopestovali a dochovali. Jozef nebol navonok úplne vedľa jej predstavy. Alebo sa ho tam ona sama snažila silou-mocou vtesnať? Na to si vedela odpovedať až o pár týždňov od tohto prvého stretnutia, keď jej Jozef dal do rúk plechové vedrá a poslal ju, nech si ide po tú vodu do studne sama.

Keď Jozef stíchol, aby si vychutnal výhľad na mesto zahalené do súmraku, zrazu bolo s ním Eve celkom znesiteľne. V mysli začala viesť schizofrenický dialóg. Oproti jej predchádzajúcim vzťahovým katastrofám toto nebolo najhoršie. Aj tak bolo ešte skoro na nejaké unáhlené závery. Jozef jej vstúpil do života iba v utorok. Nepil a nefajčil, venoval sa veciam medzi nebom a zemou, a zjavne vedel, čo chce. Nie je to od života dosť?

Jej do dvadsiatych štvrtých narodenín chýbalo pár týždňov a vo svojom repertoári mala iba pár krátkodobých

vzťahov. Mohla sa pochváliť psychopatom, príležitostným konzumentom marihuany, aj uleteným synom básnika. Naozaj túžila po normálnom vzťahu dvoch ľudí, kde nebude musieť riešiť žiadnu situáciu zachraňujúcu svet. Chcela žiť tak, ako to príde: čerpať zo vzťahu energiu do iných oblastí života a vyhnúť sa vrodenému mesiášskemu komplexu, ktorý zdedila po mame. Nie je nič horšie, ako sústavne partnerov zachraňovať z depresií, či iných existenčných kríz.

Možno preto do muža sediaceho vedľa nej vkladala toľko nádejí, a jeho chyby, ktoré tak skoro vyskočili na povrch, sa snažila nevnímať.

Jozef o nej vedel máličko, keďže vždy, keď chcela niečo povedať, musela mu skočiť do reči. Vedel, že Eva pochádza z hôr, ale netušil odkiaľ. Kysuce, Orava? Hranice s Poľskom? Alebo je z východu? Veď to je jedno. Študovala nejaký neperspektívny odbor, nejakú ochranu lesov, či čo.

Ale to podstatné sa z knižiek nenaučí, pomyslel si Jozef. Po skončení strednej poľnohospodárskej chcel ísť na vysokú, pretože v rodine nemali žiadneho inžiniera, ale prijímacími skúškami sa mu nepodarilo prejsť. Nepomohlo ani všimné, ktoré celej rodine urobilo poriadny škrt cez rozpočet. Preto Jozef zanevrel na mudrlantov, ktorí nevedia zhola nič o reálnom živote.

Eva na budúci rok končí štúdium, potom ju ľahko prehovorí, nech ostane pri ňom v drevenici. On bude viesť kurzy alternatívnych terapií, ona môže priložiť ruku k dielu. Roboty bude vždy dosť, bude treba prezliekať posteľnú bielizeň, pripravovať hosťom občerstvenie a pravidelne upratovať. Dúfal, že bude šikovná a pokorná gazdinka. Presne ako jeho mama.

„Čo robíš budúci víkend?“ spýtal sa Evy.

„Neviem, plánovala som ísť k rodičom, dlho som ich

nevidela.“

„Mám lepší nápad. Ak chceš, môžem sa po teba zastaviť, pôjdeme na víkend do Raja. Určite sa ti tam bude páčiť, aspoň budeš vedieť, o čom rozprávam.“

Evu to samozrejme lákalo, ale pripadalo jej to príliš skoro. Odísť na celý víkend niekam s človekom, ktorého takmer nepozná. Rozhodla sa teda, že neupustí od svojho pôvodného plánu a návštevu Raja preloží na ďalší víkend. Ak to teda bude Jozefovi vyhovovať. Nech ju nemá v hrsti. Prijal to dobre. Pozrel na hodinky, ktoré zdedil po svojom otcovi, musel už ísť, sľúbil sa mame, určite ho bude čakať, tak nechcel prísť neskoro.

Z kopca priam bežali, musela si riadne pohnúť, aby za Jozefom neostala len kondenzačná čiara. Keď nasadli do auta, snažila sa dať maximálny pozor na dvere, pretože ešte stále v nej rezonovalo zahanbenie. Zastali pred internátom. Jozef nevystúpil, nechal pustený motor, dal jej pusu na líce, počkal, kým vystúpi, a sľúbil, že sa určite ozve.

Ostala chvíľku stáť na parkovisku, a keď sa jeho auto stratilo v diaľke, odľahlo jej. Cítila vyčerpanie ako po skúške, ibaže teraz nevedela jej výsledok. Zbitá, ako pes, sa dovliekla do izby. Sedela v tme, relaxovala, potrebovala si vyčistiť hlavu od všetkých myšlienok. O pár minút ju z ticha vyrušila esemeska.

„Ahoj, zlatko. Bolo mi s tebou fajne, som rád, že som Ťa spoznal, a že máme toľko toho spoločného. Želám dobrú nôcku. Tvoj Jožko.“

Mráz jej prešiel po chrbte. Ihneď po prečítaní správu vymazala.

Tretia kapitola

„Víkend o ničom," zamrmlala si Eva sama pre seba, keď pozerala večer do plafónu.

Piatkové rande nedopadlo podľa jej predstáv a to ju dosť rozladilo. Mala pocit, akoby žila mimo reality, keď naivne dúfala v iný scenár stretnutia.

Aby nemusela premýšľať, prepla na čoraz častejšie používaný režim autopilota. Ten nebolí. Upratala izbu, v ktorej sa sústavne nachádzali chumáče vlasov, oprala bielizeň v malom umývadle a pustila sa do písania semestrálnej práce. Vôbec jej to nešlo, vyslovene sa do toho nútila, a tak bola nervózna sama zo seba. Keby bola u rodičov, našla by liek na svoj nepokoj. Obula by si gumáky, vzala by si do ruky motyku a zrelaxovala by medzi nefalšovanou domácou zeleninou. Mrkvu, aj svedomie, by očistila od zbytočnej buriny.

S ťažkým povzdychom zavrela notebook a pustila sa do varenia. Narýchlo sa rozhodla pre cestoviny s plesnivým syrom, kukuricou a olivami. Varila rada, i keď v internáte nebolo veľa možností na zveľaďovanie kuchárskeho umenia. Práve keď sledovala variace sa cestoviny v starom hrnci, ktoré pripravovala na erárnej dvojplatničke, zazvonil telefón.

Nemohla ho vziať, musela dávať pozor na obed, pretože platňa bola spoločná pre celú chodbu internátu a intenzita ohrevu sa nedala regulovať. Výsledok závisel od dobrého odhadu a praxe, ktorá sa rokmi prežitými v internáte zlepšovala.

Keď bolo všetko hotové a umytý riad povinne schol na stolíku, pozrela sa na telefón. Neprijatý hovor bol

od Jozefa. Eve zvedavosť nedala, a tak zavolala naspäť.

Práve oddychoval po výdatnom nedeľnom obede, ktorý mu uvarila šikovná mama. Spravila obľúbený čiernohorský rezeň s majonézovým zemiakovým šalátom. A keďže sa nevideli celý týždeň, synovi upiekla veterníky. Teraz sa jej sťažoval, že sa mu ťažko hýbe, pretože sa prejedol.

Vyvalil sa v izbe na posteľ a myslel na Evu.

Spomenul si na posledné stretnutie, a na to, ako sa rozohnil nad škodlivosťou vyprážaného mäsa a mliečnych výrobkov. Asi to dostatočne nevysvetlil svojim rodičom. I keď, na druhej strane, aj Eva by dala prednosť klasickej slovenskej kuchyni svojej mamy, keby sa jej naskytla takáto príležitosť. Jozefa zrazu zaujímalo, ako je na tom jeho vyvolená s varením. Vravel, že on je skromný, zje hocičo, no bol zvedavý, čo „hocičo“ Eva zvládne.

Potešila sa tejto otázke. Do telefónu sypala názvy ľahkých jedál, prevažne zdravého charakteru. Nadvihol obočie. Čakal iné dobroty. Segedínsky guľáš, milovanú sviečkovú – nie trávu s nejakým pšenom. Aaale. Však on si ju ešte stihne vychovať. Zoberie ju k matke a tá jej ukáže, ako sa správne drží varecha.

Hneď po tom, ako jej dal priestor na pár slov, vrátil sa k svojmu stredobodu vesmíru. Zrubu. Začal opisovať celý proces výkopu základov, síce jej to minule spomínal, ale určite nepočúvala. To však už bolo nad hranicu Evinej únosnosti, na niečo sa rýchlo vyhovorila, ukončila hovor a vypla si zvonenie. Radšej si pustila hudbu, ako by mala počúvať Jozefove tárаniny.

O chvíľu sa rozvalili dvere a v nich sa koncentrovala zmes energie v podobe Myšky. Niesla zásoby údených syrov, slaniny, kompótov a dobrej nálady. Vystískala Evu a z vrchu ruksaku vytiahla dózu s neidentifikova-

teľným obsahom.

„Kurník, ten šofér zas kúril celú cestu ako šialený, sedela som práve nad radiátorom, pozri, čo ostalo z babkiných krémešov."

Časť z nich si práve hovela na Myškinom čistom oblečení. Obe sa rozosmiali, Myška pristúpila k poličke a našla dve lyžičky. Otvorila dózu, Eva si prisadla k nej a pustili sa do zvyškov zákuska. Chutilo to i v polotekutom stave.

„Aké bolo rande? Chcem počuť všetko." Myška hovorila s plnými ústami, ale takéto faux pas si pred najlepšou kamoškou predsa mohla dovoliť.

Neveľmi sa jej chcelo do rozprávania. Sama nevedela, čo si má o tom myslieť, a sčasti sa za Jozefa i hanbila. Aké stanovisko nakoniec zaujme, to naozaj nevedela. Myške opísala stretnutie len pár vetami, s tým, že ušlo, a že sa ešte uvidí.

Jej kamarátka sa nedala oklamať, ženskou intuíciou vedela zachytiť aj to nevypovedané. Eva mala prvýkrát výčitky svedomia. Prvýkrát svojej kamarátke niečo tajila, a nebol to príjemný pocit, sústavne si dávať pozor na jazyk. Niečo sa zlomilo a ona sa zato nenávidela.

I keď sa jej nechcelo, obliekla sa a pozvala Myšku na pivo. Len tak, plánovane, aby uľavila výčitkám. Vybrali sa do malej krčmy U smutného pustovníka, kde im dym, hustý ako šošovicová polievka, spôsobil dočasnú slepotu. Prešlo pár minút a dievčatá rozoznali tváre ľudí stojacich vôkol nich. Zložili sa na prvý voľný stôl skôr, než sa krčma stihla naplniť.

S pribúdajúcim davom začala silnieť hudba, akoby sa snažila prekričať čoraz hlasitejšiu vravu. Dve spolubývajúce začali tancovať na pesničky, ktoré boli obohraté už v čase ich nástupu do materskej škôlky. Keď sú okolo správni ľudia, tak aj pesničky typu Mašinka zremixo-

vaná Dlouhou nocou sa dajú zniesť, i keď nie nadlho.

Po pár pesničkách sa Myška pozrela na hodinky, potiahla kamarátku za rukáv a zo zeme zdvihla ufúľané svetre, ktoré zavadzali nejakému dobrákovi. Smrdeli od piva a cigariet. Do internátu museli bežať, pretože starý vrátnik Oto otváral vrátnicu každú hodinu na desať minút. Tento rituál dodržiaval so železnou pravidelnosťou. Ak študenti meškali, väčšinou nezabrali žiadne smutné oči a museli čakať na lavičke na odbitie ďalšej hodiny.

Spolužiak Marek z východu to v januári vyriešil po svojom. V najväčších mrazoch sa vyzliekol donaha a ľahol si do snehu. Kričal, že ak zomrie na zápal pľúc, tak Ota bude strašiť až do konca jeho biedneho a stereotypného života. Oto sa vtedy nemohol pozerať na bledosť Mareka, ktorú neprebil ani vypitý alkohol, a tak dvere otvoril.

Keď dobehli pred internát, Oto sa práve chystal zamykať. Stihli to v posledných sekundách. O rok neskôr už tieto drobné rituály nemali zmysel, Ota poslali do predčasnej penzie a kľúče nahradili dvere na elektronické otváranie.

V priebehu nastávajúcich dní Eve prichádzali správy od Jozefa o „veciach, ktoré zahriali jeho dušičku“. Letmo prečítala básničku o koníčkovi na lúke, ktorá sa absolútne nerýmovala. Ďalšie Jozefove umelecké pokusy boli o víle Evuľke, o rannom čajíku a o zemetrasení, ktoré by vzniklo spojením ich tiel.

Nemalo to iskru a Eva bola aj rada, že sa rozprávkový víkend v Raji nekoná. Nemala chuť Jozefovi ani odpisovať, nieto s ním stráviť dva dni zo svojho života. Už sa tešila domov a nič ju nevedelo od tohto predsavzatia zastaviť, ani niekoľkohodinová cesta bez prestávok na cikanie. Tajomstvo močového mechúra vodičov diaľkových autobusov sa nedalo intelektuálne pochopiť.

Víkend u rodičov voňal tvarohovým koláčom a prvými fialkami. Mama ju uvítala krížikom na čelo, rituálom, ktorý mala Eva v sebe ukotvený od detstva. V dedinskom bulletine sa dozvedela, kto za posledný mesiac zomrel, že sa Ferovi Kľakovi z opačného konca narodil syn Cevin. Eva si predstavila výraz matrikárky, ako sa musela vyjavene tváriť, keď ju čerstvý otecko presviedčal, že Cevin sa predsa píše s cé. Cevin Kľak. Malý chlapček už mal vopred postarané o šikanu na základnej škole, spôsobenú menom a priezviskom, ktoré vôbec k sebe nepasovali.

Eva si počas hodín, ktoré strávila v rodičovskom hniezde, vyvetrala myšlienky. Ako periny, ktoré prehodila cez balkónové zábradlie, aby do seba nasali vôňu jari. Všetko bolo cítiť Veľkou nocou, ktorá zaklope na kalendár v čase najbližšieho splnu. Eva s radosťou upratala a potom si s mamou vyniesli stoličky na priedomie, klebetili, pili kávu, a rozprávali sa o nepodstatných drobnostiach, ktoré svojou mozaikou tvoria veci podstatné. Eva už párkrát mala na jazyku Jozefovo meno, ale niečo v nej jej ho nedovolilo vysloviť. Akoby ho tým k sebe privolala. A to nechcela.

V nedeľu ráno išla povinne na rannú omšu, vyobliekaná do kvietkovaných šiat. Okolo ramien si prehodila háčkovanú šatku, aby nedala priestor miestnym klebetniciam, ktoré skúseným okom detektíva sliedili, či mladé dievky, vhodné na vydaj, neporušujú všeobecne dané pravidlá morálky.

Kázeň bola tragická, ako väčšinou. Kňaz v stredných rokoch si nenašiel iný spôsob, ako ľudí zaujať. Dnes si pre nich pripravil naozajstnú lahôdku: príbeh mladíka, ktorý po rokoch hýrenia a necudného života umieral na rakovinu prostaty. Samozrejme, že sa tesne nad hrobom zmenil a všetko sa na dobré obrátilo.